

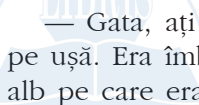
Dacă lui Beni i-ar trece prin cap să scrie acum una din celebrele lui teorii, aş avea eu un titlu la îndemână: Teoria sexului amortit. Simţeam cum îmi amorţeşte încet-încet mijlocul. De fapt, simţeam cum nu mai simt. Picioarele, de la genunchi în jos, erau ale mele, trunchiul, de la buric în sus, era al meu, mijlocul, însă, nu-mi mai aparţinea. Mă uitam la feţele celorlalţi şi nu puteam să nu văd cum se risipea încordarea, iar ei deveneau relaxaţi, luminoşi chiar. Şi ei simţeau ca mine, că au pierdut controlul mijlocului, cu tot ce are el. „Să nu ne relaxăm prea mult şi să ne dăm drumul pe noi, să ne facem de rahat la propriu“, a spus Damian, dar nimeni nu l-a luat în seamă. Era stilul lui să strice atmosfera. „Ai tu grijă de tine“, i-a spus Traian, care nu-l suporta deloc pe Damian.

— Io am mai fost operat de apendicită, da' nu am simţit așa ceva. În plus că acolo mi-a pus cloroform pe nas şi m-a adormit... Poate că ar fi mai bine așa, a zis Silea.

— Ar fi culmea, frate Silea, să ne adoarmă şi acum, să facem legământul în somn. Când te-ai botezat la bapţişti ce-ai fi spus să te adoarmă şi să te scufunde în apă așa adormit şi să nu ştii nimic... Şi să te trezeşti, gata, baptist.

— Jac are dreptate, a confirmat Beni. Ar fi culmea să ne adoarmă. Şi asta cu anestezia mi se pare un pic... cum să spun... cam la limită...

— Şi eu m-am gândit la asta, să ştii, Beni, i-am spus. Dar pînă la urmă ar fi păcat să ne amintim de durere mai mult decît de importanţa schimbării din viaţa noastră...

— Gata, ați amorțit? ne-a întrebat domnul Weis intrînd pe ușa. Era îmbrăcat într-un fel de halat negru, cu un șort alb pe care era brodat, cu ață roșie, Brit Milah.

— Da, am amorțit.

— Primul îl invit pe Jacob. E bine să începem cu căpeteniile... mă rog, cu liderul spiritual.

Nu puteam să nu observ cum, și de data asta, poziția lui Jac se consolida. El era primul, noi ne luam ca o mică turmă după el... Nu se mai putea face nimic. Nu mai aveam cum să-l împing pe Beni să preia el conducerea. Asta și din cauză că Beni m-a tot refuzat cînd i-am propus mișcarea.

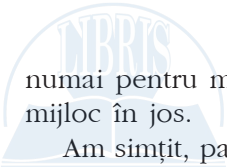
După cîteva minute s-a auzit un cîntec pe două voci, o binecuvîntare evreiească interpretată de domnul Weis și de domnul Grossman, care se dovedea, din ce răzbătea pînă la noi, un foarte bun cîntăreț, cu o voce plină, puternică și plăcută.

Al doilea luat a fost Beni. Mă așteptam la asta, știa și domnul Weis că Beni, deși nu era chiar ca Învățătorul Jac, avea o poziție în fruntea Grupului. Jac îl consulta mai de fiecare dată. Am auzit iarăși cîntecul. Eram curios pe cine va lua domnul Weis după Jac și Beni. Mi s-ar fi părut normal să fie Silea, „bătrînul Grupului“. De data asta, cînd a intrat, am văzut o picătură de sînge pe șorțul domnului Weis. Semn vizibil că legămîntul fusese făcut chiar cu sînge.

— Corneliu, eu zic să vii tu acum.

Nu mă așteptam, dar îmi doream să fiu al treilea, imediat după cei doi lideri. Într-un fel, domnul Weis înțelesese cum merg lucrurile în Grup, iar acum, prin ordinea în care intram la săvîrșirea ritualului, el desena harta de putere. Eram bine. Al treilea. Tertius. Romanii chiar erau conduși de triumvirate, nu?

Nu era nimeni în încăpere. Domnul Weis m-a ajutat să mă întind în pat, apoi a adus și a fixat rama cu cearșaful despărțitor la mijlocul meu. Eram împărțit în două. Apoi s-a deschis ușa încăperii și am văzut, parcă, jocul a trei umbre intrînd. Da, era și Ela acolo. Vedeam un fel de piesă, de spectacol de umbre care se desfășura pentru mine și

numai pentru mine. Un film alb-negru în care jucam de la mijloc în jos.

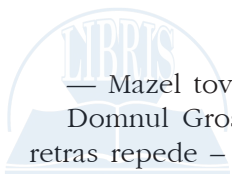
Am simțit, parcă, cum chiloții îmi erau trași în jos. Mădu-larul mi-a fost spălat cu spirt. Nu simțeam nimic – și totuși, cu toată amorțeala, parcă ceva simțeam, vedeam agitația umbrelor și o traduceam în senzații tactile. Un mic clinchet metalic. Altul, imediat, de instrument metalic aruncat într-un vas metalic. Apoi umbra domnului Weis apropiindu-se de locul unde urma să intervină chirurgical. Nu am simțit când am fost tăiat. Nici când picătura mea de sânge a intrat în tubul de sticlă al domnului Weis. În unele ramuri ale iudaismului, sângele supt de mohel se amestecă cu vin și se scui-pă. Așa am citit. Nu știu dacă în cazul nostru s-a mai apelat la vin. Nu vedeam dincolo. Din nou, toate trei umbrele, plus umbra domnului Weis, s-au agitat. Probabil că mi s-a pus pansamentul. Și brusc a izbucnit cîntecul. Chiar m-am speriat. Eram binecuvîntat. Eram evreu, nu prin naștere, ci prin legămîntul sîngelui. Domnul Grossman a ocolit paravanul și a venit în partea „cu capul“. Mi-a spus hotărît:

— Mazel tov!

Eu nu știam ce să zic, așa că i-am răspuns la fel: Mazel tov!

Domnul Grossman s-a aplecat, mi-a luat mîna, mi-a strîns-o și mi-a zis în românește: „De acum ești de-al nostru. Nu uita! Dumnezeuul lui Avraam, al lui David, al profetului Ilie și al lui Moise este, de acum, și Dumnezeuul tău! El și numai El!“.

Era un alt domn Grossman, ieșit din haina lui scorțoasă, din automatismele lui, era domnul Grossman credinciosul, emotivul, nașul nostru, al fiecăruia, nu doar al tuturor. A împins panoul la o parte, cît să mă pot da jos din pat, m-a ajutat să o fac. Apoi a tras de cămașa lungă în jos, peste genunchi, să nu se mai vadă locul în care, peste o oră și jumătate, se va instala durerea. M-a ajutat să ies și să ajung, umblînd crăcănat, pînă în prima cameră, unde Jac și Beni erau deja în paturi.

— Mazel tov! le-am spus, iar ei mi-au răspuns la fel.

Domnul Grossman s-a uitat la noi cu căldură, apoi s-a retras repede – mai avea de nășit zece oameni.

— Sînteți fericiți? ne-a întreat Jac, emoționat mai mult decît noi.

— Jac, făcu Beni, îți răspund despre fericire cu spusele profesorului Bîrligă, de la Liceul „Slavici”: „Ia nu ne mai bateți la cap cu fericirea. Noi nu sîntem decît un fel de umerase ale fericirii. Noi o ținem cîtă vreme nu o îmbracă altcineva“.

— Îi un bou profesorul ăsta, am sărit eu în ajutorul lui Jac. E gîndire de croitor, nu de filosof. Să nu ne fie rușine să recunoaștem că în momentele astea sîntem fericiți, schimbați, dați în grija unui Dumnezeu puternic. Noi sîntem deja alții.

— Foarte bine, Cornelius, a spus Beni. Mă uimești cît de spiritual ai început să gîndești. Ești evreu de cinci minute și deja ești mai înțelept! Poate ajungi rabin!

— Dacă e să fie cineva dintre noi rabin, sigur Beni va fi acela... Ascultați ce vă spun...

Profeția lui Jac avea să se adeverească la un moment dat, cînd deja pentru Grup era mult prea tîrziu.

Brusc am tăcut toți trei câteva minute. Am auzit, din camera „de operații“, cântecul de binecuvîntare. Oare pentru cine se cînta? Noi, cei trei, eram, cum domnul Weis a și consfințit astăzi, prin ordinea în care am mers la circumcizie, nucleul dur al Grupului. Apoi veneau ceilalți, utilul „frate Silea“, cumva separat, mai aproape, totuși, de noi trei decît de ceilalți, apoi turma de credincioși. Și cînd spun turmă nu e nimic peiorativ. Ei sînt cei mulți, cei care ne urmează, crezînd ca noi, cei care dau greutate Grupului nostru. Sînt baza. Poate că domnul Weis are în cap o ordine și pentru ei, ne-a observat în atîtea ocazii încît cred că poate oricînd să deseneze o schemă cu relațiile dintre noi, cine pe cine protejează, cine pe cine nu suportă. „Forța unui grup este dată și de suma slăbiciunilor membrilor lui“, a zis acum o lună, și nu știu dacă vorba era a lui sau era un citat.

Tăceam, din nou, împreună. Stăteam întinși în cele trei paturi și așteptam să dispară anestezia, să plătim și cu durere, nu numai cu sînge, prețul legămîntului. Eu m-am ridicat în capul oaselor – fiind amorțit la mijloc, mă mișcam nefiresc. M-am uitat spre Beni, am văzut o picătură de sînge pe cămașa lui albă, în dreptul tăieturii împrejur. Mi-am întors privirea și spre Jac. Și el avea un punct roșu. Cu greu am privit și spre locul meu – da, sîngele ieșise și la mine prin cămașă. Nu era o sîngerare alarmantă, ci o normală prezență a sîngelui într-un loc în care se operase o tăietură controlată. Erau niște mici cercuri roșii pe fond alb, de parcă ne-am

fi strădui să reproducem steagul japonez pe fostele noastre cămăși de botez baptist.

— Acum sîntem curați ca îngerii, lipsiți de dorințe trupești ca și ei. Ne-a amorțit partea prin care păcatul ne subjugă cel mai mult, a întrerupt Jac tăcerea. Sîntem în starea de grație... Dacă am rămîne așa...

— Doamne ferește să rămînem așa... Am fi neîntregi.

— Nu te teme, nu vom rămîne așa, ne va secera durerea pe toți... va trebui să luăm niște calmante, altfel pățim ca-n *Geneza*, capitolul 34, dacă nu mă înșel. După ce Sihem a necinstit-o pe Dina, fata lui Iacov... vă amintiți? Beni, tu știi mai bine...

— Cum te-ai gîndit tu exact la întîmplarea la care mă gîndeam și eu... Avem ceva telepatie între noi! Dar nu a fost un viol propriu-zis, că tînărul se îndrăgostise de ea, s-a culcat cu ea din dragoste... Iacov și ai lui aveau corturile în locul numit Sukkot, în preajma cetății. Cetatea era a tatălui lui Sihem, care a și cerut-o de nevastă pe Dina, fata lui Iacov. Condiția pusă de Iacov a fost ca toți cei de parte bărbătească din cetate să se taie împrejur, ca semn că dragostea e adevărată. Și s-au tăiat... au fost convinși de Hamor și de fiul lui Sihem... își ziceau că așa le vor putea lua oamenii lui Iacov fetele, turmele, averile... Băteau departe... În a treia zi după ce toți s-au tăiat împrejur, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat săbiile și i-au ucis pe toți cei din cetate. Bun, după aceea Iacov i-a muștrat și s-a mutat din preajma cetății. Inițial nu asta era planul... nu trebuiau uciși toți cei tăiați împrejur.

— Mie mi se pare una dintre cele mai tari stratageme militare... Mai tare decît Calul troian. Doi oameni cu două săbii au ucis o cetate care nu li s-a opus. Apărătorii ei sufereau din cauza unei decizii luate de dragul regelui cetății și al fiului său...

— Sper ca pe noi să nu ne ucidă nimeni cu sabia pentru decizia asta...

— Cine să ne ucidă, Jac? Securitatea? Partidul? Sindicatele?